

Mieli lietuviai, visi ramybės ir taikos trokštantys žmonės,

sulaukėme Velykų – Kristaus prisikėlimo šventės. Ji siejasi su šviesa ir džiaugsmu. Po mirties ant kryžiaus, kai viskas atrodė žlugę ir baigęsi, Kristus prisikėlė ir visų mūsų gyvenimui suteikė naują prasmę. Tai skelbia džiugus varpų skambėjimas.

Vis dėlto džiaugsmas neatėjo savaime ir iš karto. Moterys nuskubėjo prie Jėzaus kapo, kai dar buvo tamsu – ne tik aplinkui, bet ir jų širdyse, nes mirė Mokytojas ir Viešpats. Apaštalai buvo užsirakinę ir Evangelija neslepia jų nuostabos, baimės, netikrumo. Jėzus pirmas juos užkalbina, randa būdą pažadinti tikėjimą. Tai daro neversdamas, o pakviesdamas. Jis pasirodo kaip sodininkas, pakeleivis į Emausą, nepažįstamasis ant kranto; yra kartu, bet tas artumas leidžia kiekvienam laisvai apsispręsti. O Jį atpažinusiujų širdys užsidega džiaugsmu.

Mūsų kelias taip pat nėra lengvas. Švenčiame dar vienas Velykas su siaubingu karu prie Lietuvos vartų. Jaučiame skausmą dėl žuvusiųjų, daugybės sužeistųjų, aplinkos niokojimo Ukrainoje, Šventojoje Žemėje, kituose karo apimtuose kraštuose. Mūsų pačių kasdienos vargai, netikrumas dėl rytdienos taip pat išbando tikėjimą Prisikėlusiuoju. Kaip rašė popiežius Pranciškus, „dažnai atrodo, kad Dievo nėra: regime nemažtantį neteisingumą, piktumą, abejingumą ir žiaurumą. Tačiau taip pat tikra ir tai, kad tamsybėje visada pradeda kaltis kažkas nauja, kas anksčiau ar vėliau duoda vaisių. Ant plyno lauko vėl užsispyrusiai ir nenugalimai rodosi gyvybė“ (*Evangelii gaudium*, 276).

Prisikėlimo šventė atskleidžia tą nepaprastą naujumą. Kristaus prisikėlimas nėra praeities dalykas, o realiai veikia šiandien, todėl galime džiaugtis, turėti viltį net patirdami įvairiausių sunkumų ir išbandymų. Ši viltis nėra „pigi“ ar „greita“ paguoda sunkioje situacijoje, o moko pasitikėti Dievo apvaizda, kuri pranoksta žmogišką laiką ir erdvę. Velykos visada buvo išlaisvinimo ir vilties šventė. Jos primena, kad Dievas laikosi savo pažadų ir ateina išgelbėti net tada, kai viskas atrodo prarasta.

Tikime, kad pergalė, išgelbėjimas, kurio laukiame tikrai ateis, bet ne stebuklingai ir automatiškai. Ir mes turime būti aktyvūs, prisiimti savo atsakomybę pasitikėdami Dievu, kuris jau ne kartą mus išvedė į laisvės kelią. Jėzus gyvendamas žemėje gydė ligonius, maitino alkanuosius, pasmerkė neteisingumą, mokė atleisti. Tą kviečia daryti ir mus. Jei taip gyvensime, prisikėlimas jau dabar taps nauja pradžia, kuri pilnai išsiskleis dangaus Tėvo artumoje.

Velykų laiku dažnai skamba psalmės žodžiai: „Viešpats šią dieną mums davė, – linksminkimės, džiugesį skleiskim!“ Džiaukimės, nes gyvybės Valdovas Jėzus nugalėjo nuodėmę bei mirtį, o visus žmones vienija kaip brolius ir seseris, turinčius vieną dangiškąją

Tėvą. Visi lietuviai, gyvenantys Lietuvoje ir pasklidę po platų pasaulį taip pat jauskimės esą viena šeima, palaikanti vienas kitą. Tegul mus apšviečia prisikėlusio Kristaus šviesa, kad taptume vilties ir gyvenimo liudytojais.

